

How Action Impacts Your Inner World*

TABLE OF CONTENTS

Introduction	2
The Heart is drawn after Actions	4
Acquiring Negative Traits	7
To Do and to Listen	8
Fake It Until You Make It.....	9
Happiness.....	9
The Spiritual Impact of Color.....	11
Absorbing Faith.....	11
Developing a Fervor for Mitzvos.....	12
Love and Awe of Hashem	13
Achieving a State of Holiness.....	14
The Power of Action.....	15
Speech.....	16
Appendix: Faculties and “Garments” of the Soul.....	19

(* המאמר נערך ע"י חברי המכון הרבנים שליט"א : משה ליב מילר, יעקב גרשון ואברהם בערגשטיין.

Introduction

Jewish law and practice places great emphasis¹ on the importance of physical action. The Mitzvos involve physical deeds,² in addition to the many observances and customs that are part of the daily life of a Jew.

Of course one ought to fulfill the divine Mitzvos solely to fulfill Hashem's will irrespective of any personal benefit. Nonetheless, Jewish philosophy elaborates on the effect of the physical actions one performs—in accordance with Torah and Jewish practice—on the inner dimensions of the person. Every such act positively impacts the inner workings of the Jew's soul, and refines both his intellect and emotions.³

Although these benefits do not encapsulate their essential quality,⁴ the Midrash teaches that the Mitzvos were given to the Jewish people in order to “refine the

(1) ראה אבות (א, יז): “ולא המדרש עיקר אלא המעשה”.

(2) ראה תניא (לקוטי אמרים נג): “תרי”ג מצות התורה רובן ככולן הן מצות מעשיות”. ושם (אגרת הקודש כט): “רצון העליון ב”ה . . נתלבש בתרי”ג מצות התורה וזו מצות דרבנן שרובם ככולם הן מצות מעשיות”.

ן ולהעיר מתפארת ישראל (למהר”ל פ”ו): “יש מבני אדם, והם אנשי חקרי לב ההולכים בדרכי הפילוסופים, חוקרים מדעתם ושכלם על כל הדברים. תמוה בעיניהם מאד בענין המצות המעשיות, שיזכה האדם הצלחה נצחית בעולם הנבדל על ידי המצוה שהיא גשמית. ואמר, כי מה יועיל מעשה הגשמי אל הנפש לקנות על ידי זה שתחיה נצח בעולם הנבדל, במקום שאין שם מעשה גשמי”.

(3) מכתב כללי מכ”ק אדמו”ר (ר”ח ניסן תש”מ, נדפס בלקו”ש ח”ז ע’ 440): “מקיים זיין די מצוות בפועל, ווארום מעשה הוא העיקר. צוזאמען דערמיט ווירקט יעדע עשי’ על פי תורה אויף דעם מהלך הנפש פון דעם לומד תורה ומקיים המצוות, און איידלט אים אויס סיי אין שכל און סיי אין מדות, ווי דער רמב”ם, דער מורה הנבוכים פון זיין דור און פון אלע שפעטערדיקע דורות, איז דאס מדגיש אין מערערע ערטער”.

וראה שיחות קודש (תש”מ ב, ע’ 572 [בלתי מוגה]): “ווי גערעדט כמ”פ אין דעם מאמר חז”ל אז ‘אמרת ה’ צרופה’ (ש”ב כב, לא. תהלים יח, לא) זאגט ער אויף דערויף אין מד”ר אז די מצוות זיינען געגעבן געווארן ‘לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות’, אז דורך דערויף וואס מ’איז מקיים אן אנאג אין שו”ע, וואס דאס איז אן אנאג פון דעם אויבערשטן, איז דאס איז ‘מצרף’, דאס מאכט איידעלער און ליכטיקער און בעסער דעם מענטשן. אפילו דער וואס האט מערניט ווי דעם טיטול ‘בריות’, דאס איז זיין איינציקע מעלה וואס ער איז א נברא ע”י הקב”ה (ראה תניא פל”ב), העלפט דאס אים אויך – דורך דערויף וואס ער איז מקיים ‘אמרת ה’’, אז ער ווערט מער ‘צרוף’ ווי ער איז געווען פריער, דורך דעם ‘אמרת ה’’, וואס דאס איז דאך א טובה פאר דעם וואס איז מקיים די מצוה”.

(4) תפארת ישראל (למהר”ל פ”ו): “מדברי חכמים נראה שאין לומר כי המצות שנתן השם יתברך בשביל המקבל – שהוא האדם, רק הם גזירות מצד השם יתברך, הגזור על עמו גזירות, כמו מלך הגזור גזירה על עמו. אף כי האמת כי ימשך מזה – מצד שהוא מקיים הגזירה שגזר עליו – הטוב וההצלחה שאין אחריה הצלחה. מכל מקום אין התחלת הגזירה שנתנה לטוב אל המקבל. ומה שאמר הכתוב (ר’ דברים ו, כד) “ויצונו ה’ אלהינו לעשות החקים האלה לטוב לנו”, אין הפירוש שהוא יתברך צוה המצות בשביל להטיב לנו, שאין זה כך. רק הוא יתברך צוה עלינו כמלך הגזור, רק שהגזירה הזאת היא לטוב לנו לחיותנו כיום הזה אם נקיים המצות, ולא שתחלת הגזירה הוא לטוב לנו”.

לקו”ש (יט, ע’ 182): “די מצות התורה זיינען ניט נאר א ‘מיטל’ צו קבלת שכר, אדער . . ‘לצרף את הבריות’ וכו’, נאר (אויך ובעיקר) אז אין זיי גופא באשטייט דער מכון ותכלית. [כשם ווי ס’איז ניט שייך צו זאגן אויף דעם אויבערשטן (‘אנא נפשי’) אז ער איז ח”ו אן אמצעי צו עפעס אנדערש - אזוי איז עס ניט שייך צו זאגן בנוגע צו די מצוות התורה, וואס אין זיי איז דא דער ‘אנא נפשי’].”